

stemme, at de paa de udenbys Grunde fal-
dende Vigningsbeløb overtages af Kommunen
og udredes af dennes Klasse. Det samlede
Hartkorn paa disse Grunde beløber sig til
noget over 300 Tdr., saaledes at det kun
vilde blive et ubetydeligt Beløb, Kommunen
vilde komme til at udrede.

Til § 15.

I Kommissionens Forslaas § 15 var
taget det Forbehold, at Arbeidsgiverne i de
i samme Forslaas § 4 Nr. 4 nævnte Virk-
somheder, nemlig: Losning og Ladning af
Skibe, Dymdringsarbejder, Arbejde paa
Skibsværster og Bathuse samt Arbeidstjorsel,
kun bleve at inddrage under Vigningen paa
samtlige Arbeidsgivere, saafremt de til Sta-
dighed beskæftigede Folk i den paagældende
Virksomhed, hvilket Forbehold var begrundet
ved, at man ellers vilde sætte et stort og
vanstelig gennemførligt Apparat i Bevægelse
til Fordel for Smaaabeløb, jfr. Betænkningen
Side 95. Et lignende Forbehold er ikke
taget her, idet man maa finde, at der derved
vilde staves en ubegrundet Ulighed i For-
hold til alle de øvrige Virksomheder, som
blive medtagne under Vigningen uden Hen-
syn til, om de kun for en kortere Tid have
benyttet fremmed Hjælp, og af hvilke mange,
f. Ex. de smaa Haandværk, heller ikke give
nogen Anledning til at formode, at saadan
Hjælp benyttes til Stadighed. Man maa
formene, at for de Virksomheders Vedkom-
mende, hvor saadant vil være nødvendigt,
er den af Hensyn til Opkrævningen fornødne
Begrænsning givet ved det i nærværende
Forslaas § 2 Nr. 4 tagne Forbehold, at de
paagældende Virksomheder fra Arbeidsgive-
rens Side skulle drives som Erhverv eller
være knyttede til et af ham drevet Erhverv,
jfr. hvad herom er bemærket ad §§ 1 og 2.

At der i Modsatning til, hvad af Kom-
missionen var foreslaet, jfr. dennes Forslag
§ 16, lige saa lidt ved Vigningen paa Arbeids-
giverne som ved Vigningen paa Hartkornet
kan sættes nogen Grænde for det Beløb,
der aarlig maa opkræves, er en nødvendig
Følge af, at Vigningsystemet i nærværende
Forslag har afløst det af Kommissionen
adopterede Dækningsystem.

Til § 25.

I Kommissionsbetænkningen, Side 94,
bemærkes det, at det maa blive den forsikrede
Arbejder uvedkommende, om Arbeidsgiveren
efter almindelige Retsregler skulle yde ham
Erstatning i Anledning af det indtrufne
Ulykkestilfælde, idet Søgmaal herom fra
Arbejderens Side ifølge Lovens hele For-
maal nu maatte bortfalde. Da Kommissi-

sionen imidlertid samtidig gaar ud fra, at
Arbeidsgiveren ikke paa Grund af den ved
Loven skabte Sikring skal befries fra nogen
Del af det Ansvar, der ellers vilde paahvile
ham, har Kommissionen foreslaet (§ 29),
at i de Tilfælde, hvor den paagældende
Arbeidsgiver faavel som nogen Anden efter
Lovgivningens almindelige Regler maa anses
erstatningspligtig overfor en tilskadefkommen
Arbejder, og denne er sikret ved nærvæ-
rende Lov, er Anstalten berettiget til ved
Søgmaal at indtale saadan Erstatning til
Bedste for sig. Efter dette Forslag vilde
Arbejderen altsaa i intet Fald have Ret til
mere end den ved Loven hjemlede Under-
støttelse, medens paa den anden Side An-
staltens Krav ikke vilde indskrænke sig til
Skabeløsholdelse for dens haste Udgifter,
men vilde omfatte den fulde Erstatning for
den stete Skade.

I Modsatning hertil gaar det her
foreliggende Forslag ud fra den Betragt-
ning, at da den ved Loven skabte Sikring
ikke hviler paa nogen Præsumption om
Skyld hos Arbeidsgiveren for indtræffende
Ulykkestilfælde, og der derfor heller ikke i
det enkelte Tilfælde bliver Spørgsmaal om
at yde en efter de almindelige Erstatnings-
regler bestemt Godtgjørelse, bør den ommeldte
Sikring heller ikke kunne tjene til Affindelse
af Arbeidsgiverens virkelige Erstatnings-
forpligtelse over for Arbejderne, forsaavidt
som denne Forpligtelse maatte overstige det
ved Loven hjemlede Krav. Ganske vist maa
det antages, at Loven vil have til Følge,
at der kun sjældent vil blive Spørgsmaal
om, at de Arbejdere, som ere sikrede ved
Loven, ville reise Krav paa Erstatning hos
Arbeidsgiveren, men ligesom der ikke synes
heri at ligge nogen Berettigelse til at berøve
Arbejderen Retten til saadan Erstatning,
saaledes vil det formentlig ikke være uden
Betydning for Lovens heldbringende sociale
Følger, at det staar klart, at der ikke til
Gjengjæld for den Arbejderen ved Loven
ydede Sikring fratages ham nogen Ret,
som han ellers vilde være i Besiddelse af.
Man har derfor foreslaet, at naar et Ulykkes-
tilfælde er foregaaet under saadanne Omstæn-
digheder, at det efter Lovgivningens Regler
paahviler Arbeidsgiveren at yde Erstatning,
skulle den Tilskadefomme og hans Efterladte
være berettigede til ved sædvanlig Retter-
gang hos ham at indtale det Beløb, hvor-
med saadan Erstatning maatte overstige den
ved Loven hjemlede Understøttelse. For An-
staltens Vedkommende bliver der da kun
Spørgsmaal om hos den erstatningspligtige
Arbeidsgiver at kunne fordrø sig holdt Skabel-
løs for de den paadragne Udgifter. At til-